

[Ragnhild Andersen.]

så pakker kendsgerningerne ind i i dag, vil regeringen og dens støttepartier ved gennemførelsen af dette lovforslag sørge for, at der bliver sat bom for ethvert tiltrængt socialt og kulturelt fremskridt, så sandt som det jo er udelukket, at vort lille land med 4 millioner mennesker kan tillade sig at ruste til tænderne, at bevilge 430 millioner ekstra til militariseringen, og så samtidig gennemføre en social og kulturel fremskridtspolitik. Ethvert medlem i denne sal ved, det er udelukket, at de to ting kan forenes. Det ved den ærede ordfører for socialdemokratiet udmærket, og derfor er det ansvarsløst, når man påstår noget andet.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sluttede dramatisk tilsidst med, at det er fred og frihed, man vil, når man nu bevilger 430 mill. kr. til militæret. Hvor er da det skridt, hvor er da den bevægelse, hvor er da det, som kan fortælle os, at I med jeres militarisering vil fred? I går forkastede I med alle jeres stemmer imod vort partis stemmer den dagsorden, mit parti stillede her i det høje ting. Hvad sagde denne dagsorden? Den sagde, at Danmark burde yde initiativ og støtte til mægling for en fredelig løsning af Korea-konflikten for dermed at formindske krigsfaren. Hvilke af de ærede medlemmer i denne sal gik ind for dette standpunkt? Ikke en ud over vort kommunistiske parti. Og så taler man om, at man vil fred, når man ikke ønsker kravet om mægling i Koreakonflikten fremmet. I går forkastede de ærede medlemmer med alle stemmer undtagen mit partis at yde støtte til kravet om, at den kinesiske folkeregering, som er anerkendt af Danmarks regering og rigsdag, fik sit retmæssige sæde i sikkerhedsrådet. De ærede medlemmer, som angriber, opskræmmer og forhåner og i pressen tilsviner de redelige mennesker, der drister sig til at skrive under på, at de kræver atomvåbnet forbudt, de ærede medlemmer, som forsvarer atomvåbnets anvendelse i en ny krig, de taler samtidig om, at deres kanoner, deres panservogne og bomber vil betyde fred. Den politik, der fastlægges, eller som det er planen at fastlægge i dag gennem dette lovforslag, har intet med fred at gøre. Dette lovforslag og den politik, som

det er udtryk for, bekæmper fredskræfterne i verden. Dette lovforslag, denne oprustning, er en støtte til krigens kræfter, en støtte til imperialisterne i USA, som stræber efter at bringe os ud i en verdenskrig. Denne oprustning fører os krigen nærmere og er til ubodelig skade for det fredselkende danske folk. Derfor må denne oprustning afvises og stemmes ned. Jeg opfordrer ethvert medlem, som vil fred og ikke krig, til at stemme imod dette lovforslag, som her foreligger.

Aksel Larsen: Jeg er blevet kaldt frem af den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), som efter 16 timers betænkningstid har fundet ud af, hvad han kunne have svaret mig på noget, jeg sagde under debatten i går. Ganske vist var hans svar ikke blevet bedre ved lagringen, men alligevel er det nødvendigt for mig i den anledning at komme med nogle bemærkninger.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har, såvidt jeg forstod ham, givet udtryk for, at han egentlig havde næret ret høje tanker om min intelligens, men efter det, jeg havde sagt om Korea: at det ikke var bevist, at det var nordkoreanerne, der havde begyndt en kynisk angrebskrig, var han begyndt at tvivle, og det bliver derfor nødvendigt at komme ind på spørgsmålet om, hvordan det forholder sig med Korea — det som man også her bruger som et argument for, at nu skal vi i rivende fart opruste i Danmark.

Må jeg have lov til her at gøre et sidespring i anledning af det, det ærede medlem fru Elin Appel har sagt. Det ærede medlem sagde, at der er en ligefrem hysterisk angst i Danmark, værre end i andre lande, og grunden er den, at befolkningen intet får at vide, og at rigsdagen ingenting får at vide. Jeg kan bekræfte, hvad det ærede medlem siger, at rigsdagen intet får at vide. Om de får noget at vide i det udenrigspolitiske nævn, ved jeg ikke, men jeg tillader mig at erindre det ærede medlem om, at der har været adskillige anliggender, hvor rigsdagen har erklæret, at den absolut ikke ønskede at få noget at vide. Tænk på dengang, den 1. juli 1948, da vi behandlede Marshallplanen. I Marshalloverenskomstens indledende bestemmelser står, at denne